

Olv.: Iz 66,18-21 – Zsid 12,5-7.11-13 – Lk 13,22-30

A szűk kapu

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek! Azt gondolom, hogy az Isten szeretetét nem kell koldulni. Ez magától értetődő az ember számára. Egyszer érdemes lenne azt is végiggondolni, mit tudunk kezdeni a visszautasított szeretettel. Mi van akkor? Mindig azt keressük, mi az igazság. Nem az igazsággal van a gond, hanem a cselekedeteinkkel. Gondoljunk arra, hogy Jézus nem a szavaival van jelen a világban, hanem a tetteivel. Próbáljuk tudatosítani ezt magunkban, mert Jézushoz tartozni nem igazságok ismeretét jelenti, hanem tetteinek ismeretét és követését. Tartsunk önvizsgálatot.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Nekünk embereknek szükségünk van arra, hogy igazolva lássuk az életünket. Nem lehet visszajelzések nélkül élni. Az embernek magának szüksége van arra, hogy értelmét lássa annak, amit tesz. Értelmét lássa az életének. Nagyon egyszerűen akár ezt is válaszolhatnám ennek a mai üzenetnek a kapcsán:

az üdvösségünkről van szó!

***Jézus világosan és egyértelműen számtalanszor kifejezte,
hogy a földi élet megkezdett örök élet.***

Bármennyire is szeretnénk mi emberek egy ilyen jézusi válasszal igazolni, értelmezni az életünket, *ez nem lehetséges!* Mert ha éljük az életünket úgy-ahogy és akkor kapunk egy fix választ, hogy igen üdvözülsz, akkor megnyugodunk. Mi van bezzeg akkor, ha azt halljuk, hogy elkárhozol? Mert nyilvánvaló Jézustól az ember azt várja, amit szeretne hallani, hogy rendben van minden a te életteddel.

Ahhoz, hogy erre a kérdésre megfelelően válaszoljunk, azt az igazságot állítsuk a középpontba, - amit a szentmise bevezetőjében is mondtam, - hogy az emberi ellentétek esetén nem a krisztusi szavak hiányoznak, hanem a krisztusi tettek: *a szeretet!* Csak innen lehet ezt a kérdést megközelíteni.

***Jézus Krisztus nem a szavai által van jelen a világban,
hanem a tettei által, a szeretet tettei által!***

Egyébként mi emberek is úgy tartjuk, hogy elég a szavakból. Nagyon fontos tudni az igazságokat, de az embert a tettei igazolják, nem pedig az ismeretei, nem pedig a szavai. Rendkívül fontos, hogy ezzel a kérdéssel itt most szembesüljünk.

Ne kutakodjunk Isten titkaiban.

Valamit mindenképpen tudomásul kell vennünk, hogy Isten az ő titkaiba csak néha enged betekintést nekünk embereknek. Mi szeretnénk kutakodni ebben a világban. Itt is erről van szó. Nem tudjuk, hogy ki az aki fölteszi a kérdést Jézusnak, hogy ki üdvözül, sokan vagy kevesen. Jézus nem válaszol, mint ahogy számtalanszor az ilyen jellegű kérdésekre. Amikor

megkérdezték Tőle, hogy mikor lesz a világvége, akkor egyszerűen azt mondja: Nem a ti dolgotok ezt tudni. Vagy amikor Péter apostol odamegy Jézushoz és megkérdezi: Mi lesz János apostollal? - Egyedül János apostol az, aki nem halt vértanú halált az apostolok közül, bár megpróbálták őt is eltenni láb alól. De valahogy ő mégis megmenekült. - Mi lesz vele? - kérdezte Péter. "Ez nem a te dolgod. Te csak jöjj és kövess Engem."

Ki üdvözülni?

Ez a jézusi válasz nagyon világos és egyértelmű felelet számunkra, mert nem megy bele ebbe az emberi játékba, hogy megmondja az igazságot és akkor mi megnyugodunk. Mi lett volna, ha azt mondja, hogy sokan üdvözülnek? Akkor az ember egyszerűen azt mondja: Na jó, hát ha ez így van, akkor valahogy én is becsúszok, valahogy majd nekem is sikerül. Nem kell annyira erőlködnöm. Mi van akkor, ha azt mondja Jézus, hogy kevesen üdvözülnek? Akkor az ember kétségbeesik. Akkor hagyjuk az egészet. Minek erőlködjek! Nyilvánvaló nem e miatt mondta Jézus azt amit mondott, hanem a nagy igazság helyett

***Jézus a cselekedet világába utal bennünket.
Egyszerűen azt mondja: "Igyekeztek bejutni a szűk kapun."
Igyekeztek üdvözülni!***

Csak a tetteim igazolnak!

Egyértelmű, az ember szeretné igazolni önmagát. Szükségünk van erre. Jó úton járunk-e? Értelmes életet élünk-e? Nem vétettünk-e el valamit? Nagy-nagy gondja ez világunknak amelyben élünk. Mindenki megy a maga feje után. Még rá is játszanak, mert állandóan azt emlegetik, hogy az embernek milyen joga van, milyen lehetőségei vannak. Nagyon fontos. Csak az ember szabadságára hivatkoznak. A szabadság az ember legnagyobb ajándéka.

***Csak a szabadságot azért kapjuk, hogy megtegyük a jót.
Egyedül ez igazolja az embert! Semmi más!***

A világ azért olyan-amilyen, mert az ember nagyon kevészer választja – bár a szíve mélyén ezt hordozza, - nagyon kevészer választja a jót. Az, hogy tudom mi az igazság, nem igazol, csak a tetteim igazolnak. Csak a tetteim jelentik az életszemléletemre, az életfelfogásomra a választ. A tetteim mutatják meg, hogy hogyan gondolkodom. Rendkívül izgalmas a kérdés, hogy meg tudjuk, jó úton járunk-e.

A zsidók úgy gondolkodtak, hogy ők Ábrahám fiai, Ábrahám, Izsák, Jákob utódai, az ő életük rendben van az Isten előtt és ez után azt tehetnek, amit akarnak. Nem. Abban a zsidó világban teszik fel ezt a kérdést Jézusnak, ahol Ábrahám fiai nem fogadták el Jézus tanítását. De azért már ott voltak **a Jézus-követők** is, akiket kísértett: Mi Jézushoz tartozunk, akkor ez igazol bennünket? A válasz: "A Te országodban éltünk. Ismertünk Téged. Vele együtt ettünk és ittunk. Egy asztalnál ültünk. Nem elég ez? Nem. Nem ismerlek titeket." Ez nagyon szigorú válasz, mert az asztalunkhoz nem mindenkit szoktunk meghívni.

Tehát nem csupán arról van szó, hogy Jézus nagy szeretetéből mindenki élhet, igen, de az, hogy ismerjük Jézust, hogy közel vagyunk hozzá gondolatainkkal, hitünkkel, - ki tudja, hogy mit jelent a hitünk, - ez még nem igazol bennünket.

Közel jövőnk a mi mindennapjainkhoz.

Hány panaszos szót hallunk a családoktól. **Nagymamák** morzsolgatják a szentolvasót egész nap és közben kibírhatatlanok. Pokollá teszik a családjuk életét. Istenre hivatkoznak sok

esetben az unokáknak. Ők akarják megmondani, hogy mi az igazság. De ne bántsuk a nagymamákat, nagyon sok jót tesznek. De azért ez is az igazsághoz tartozik.

Gondoljunk saját magunkra, a **30-as, 40-es, 50-es korosztályokra**, akik úgy gondolják, hogy helyesen gondolkodnak. Ugyanakkor a hitünkkel, kereszténységünkkel kapcsolatosan semmi újszerűvel nem tudnak megbarátkozni, mert görcsösen és mereven ragaszkodnak a megszokotthoz, a régihez. Vagy pedig oly mértékben elviszi őket az újszerű gondolkodásmód, hogy a hagyományainkat, örök értékű igazságainkat is egyszerűen elhagyják.

Testvérek! Jézus nagyon egyszerűen így válaszol: “Sokan vannak vagy kevesen, akik üdvözlnek? Nem a ti dolgotok ezt tudni. Nektek egy a dolgotok, hogy cselekedjete.” Kövessétek Jézus példáját, ahogy egy vasárnapi szentbeszédben beszéltem erről. Utánozzátok Krisztust. Egy biztos, az ember igazolni akarja az életét. Szükségünk van arra a lelki békére, ami akkor tölti el a bensőnket, ha azt tudjuk mondani, hogy jó úton járunk. Ez a mai vasárnap ebben bátorít bennünket. *Jézus itt három képet használ ennek kifejezésére:*

A szűk kaput, a bezárt ajtót, meg az asztalközösséget.

Az első kép: A szűk kapu. “Igyekeztek bejutni a szűk kapun.”

Jézus mondja ezt, akivel kapcsolatosan az volt az általános, hogy mindenki felé kitér a kezét. Mindenkit hív és erre ezt mondja Jézus, a vámosok, a bűnösök barátja: “A szűk kapunk igitkezzetek bejutni.” Ez ijesztő is lehet az ember számára. De ahhoz, hogy az embernek lehetősége legyen, **ahhoz el kell indulni és el kell érkezni a szűk kapuig.**

Ilyenkor kell az embernek önmagát megvizsgálni,

mert az emberi adottságok olyanok-amilyenek.

Tele vagyunk indulattal..... *Meg kellene szelídíteni a természetünket.*

Tele vagyunk önzéssel..... *Önzetlenné kellene válni.*

Kemények vagyunk.....*Megértőnek kellene lenni.*

Kicsinyesek vagyunk.....*Nagylelkűnek kellene lennünk.*

Ezekre van szükségünk. Ez az az út, amelyen elindul az ember, aztán odaér a szűk kapuhoz. Egy biztos, a szűk kapuhoz csak az ér oda, aki elindul. Rendkívül fontos, hogy az ember önmagára reflektáljon, mert különben a széles úton jár, ami egyszerűen azt jelenti, hogy megyek a magam feje után. A világban ez a széles út - amit annyiszor hallunk – ezt jelenti, mindenki megy a maga útján. Tágul-tágul ez az út. Nem együtt mennek az emberek, hanem egymás mellett. Pedig együtt kellene menni, így is mondhatnám: ***Jézus nyomában!*** Ez az egyik kép, amit Jézus használ és önvizsgálatra akar ezzel indítani bennünket.

A második kép: A zárt ajtó.

Ami azt jelenti, - nem szívesen halljuk ezt - hogy ezt az ajtót be is tudják az orrunk előtt zárni és ez csak belülről nyitható ki. Ezt csak az Isten tudja kinyitni, aki szeret, aki megbocsát. Csak amint említettem a szentmise elején is, mi van a visszautasított szeretet esetén? Mi van? Mi van akkor, amikor gúny tárgyává válik az Isten szeretete? Ezt az ajtót be tudják zárni ebben az esetben előttünk.

Vagyis, vagyis ebben az életben, ebben a világban

semmi köze nincs az életünkhöz az Isten szeretetének.

Ez azt jelenti, hogy bezárkózom. Az ember valamiképpen kint reked az emberhez méltó élet körein és szenvedünk tőle, mert valójában vagy együtt találjuk meg a boldogságunkat, vagy nem találjuk meg. Erre utal Jézus, ennek a vizsgálatára szólít fel bennünket.

A harmadik kép: Az asztal.

Az üdvösséggel kapcsolatosan számtalanszor halljuk ezt a képet, hogy szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem foghatja mit jelent az, hogy az ember együtt lehet Istennel és azokkal, akiket szeret. Egyszerűen ezt mondom:

Mit jelent az, hogy nem sötétségben van az ember, hanem világosságban?

Mit jelent az, hogy az ember helyesen tájékozódik és nem bizonytalanodik el?

Mit jelent az, hogy az ember békességben van és nem ellentétekben, feszültségek között?

Mit jelent az, hogy az embert befogadják, elfogadják, nem pedig elutasítják és kutasztják?

Jézus erre akar felszólítani bennünket, hogy ezen is gondolkodjunk el!

Ez a dolgunk. Ne az után kutakodjunk, sokan vagy kevesen üdvözülnek. Mit érünk az igazsággal, ha pontosan megmondja nekünk ezzel kapcsolatosan Jézus. És?

Minden azon múlik, hogy az embernek vannak-e cselekedetei!

Nem a krisztusi szavak hiányoznak ebből a világból, hanem a krisztusi tettek. A mi esetünkben nem az hiányzik, hogy tudjuk a Miatyánkot, az Üdvözlégyet, a Hiszekegyet és úgy ahogy a szentmise imádságait, meg a tíz parancsolatot.

Nem ez hiányzik, hanem a szeretet cselekedetei. Szeressük egymást!

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Biztos, hogy nem könnyű Isten tetszésére élni a világban. Sohse volt könnyű. Talán mi úgy érezzük, hogy ma nehezebb, mint a máskor élőknek. Lehet, hogy ők is ugyan ezt mondták. Hiszen Istenhez igazodni sohse könnyű. Vagy önmagában ha azt mondom, értékekhez, normákhoz igazodni sohse könnyű. Pedig nincs más lehetőségünk, különben összevisszaság van. Különben mindenki éli a maga életét és csodálkozunk azon, hogy egyfolytában ütközünk egymással és ennek káosz és zűrzavar a következménye.

A legfőbb norma az, amit Jézus mutatott, hogy az ember a másik emberre figyel. Ebből mi minden származik, az már a Szentlélek működése. Egy biztos, a jóra mindenki fogékony. Hogy mégsem valósul meg mindig a jó, az azért van, mert lusták is vagyunk, kényelmesek is vagyunk. Azt hisszük, hogy valójában ha jobban magunkra figyelünk, akkor jól oldjuk meg a problémákat. De ez a veszünk.

Isten segítse mindegyikünket abban, hogy valóban egymásra tudjunk jobban figyelni, akkor ebből új világ támadhat. Hiszen Jézus világa egy új világ és ez ebből a felismerésből születhet.

+ Á L D Á S +